

В. „ЗАКОННОСТЪ“

Ще излиза два пъти въ седмицата:
въ четвъртъкъ и неделя.

ЦЪННАТА МУ Е:

За година 0 лева
" 6 мѣсеци 5
" 3 3
" 1 1

За въ странство:

се прибавят пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:
ИВАНЪ БЪЛИНОВЪ.

Спомощствованията

почну съ началото на всеки мѣсець

По двѣ копейки и лари се испращатъ
въ Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Настоящия брой на в. „Законностъ“ е послѣдния който се испраща до всичкитѣ наши приятели и познанияци по градоветѣ и селата съ молба да се пространи мѣжду населението, като се запишатъ възможно по голѣмо число абонати. Отъ сега нататъкъ вѣстника ще се испраща само на онѣзи лица, които си прѣдплатятъ абонамента. Ние не располагаме съ никакви фондове за поддръжане на вѣстника си и, уповани на поддръжката на добритѣ си приятели изъ княжеството, сме твърдо рѣшени *безъ пари* никому вѣстникъ да не испращаме.

За да се избѣгватъ мъчнотитѣ по испращане на малки парични сумми *по пощата*, молимъ почитаемитѣ си варненски абонати да внасятъ своя абонаментъ на г. Кръстю Ив. Мирский, съ когото Администрацията ни се е вече споразумѣла.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ търговци, банкери и фабриканти, а тъй също и на административнитѣ и съдебни учреждения въ града, *върху ефтенията на нашитѣ такси за обявления*. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тъй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Живко Икономовъ

Збень Лѣкаръ

Свършилъ въ Московский Университетъ

Приема болни всеки денъ

адресъ: въ домътъ на Г-жа Сийка Хр. Ганева (на
жгъла между Княжеската и Караджова улици).

1—3

Руссе, 2 Ноември 1896 год.

Повръщаме се да доискажемъ нѣколкото още мисли, които ве успѣхме да досвършимъ въ миналия брой на вѣстника си, по прѣдстоящитѣ избори.

И тъй, намъ ни възражаватъ, че борбата по изборитѣ на мирнитѣ и безоружни граждани, срѣщъ една развалена и деморализирана полиция, която отъ двѣ години насамъ е направила толкова „подвизи“ въ Търново, Бѣла-Слътина, Свищовъ и други градове, — е не само мъчна, но даже и рискована за главитѣ и ребрата на населението, което би се рѣшило да земе едно активно участие въ прѣдстоящето му упражнение на своитѣ изборителни права.

Ние си позволяваме да не бждемъ съгласни съ това възражение и ще се постарамъ да докажемъ защо.

Ние мислимъ, нѣй-налрѣждъ, че една отъ главнитѣ причини, гдѣто у насъ всекиго, съ малки изключения, изборитѣ ставатъ *полицейски*, а *не народни*, е малкото, извънрѣдно малкото, число избиратели, що се явяватъ на изборното мѣсто. Ние знаемъ мнозина свои добри и искрени приятели, които, при всичко, че съчувствуватъ по начало на една евентуална борба съ правителството и съ неговата полиция, — но въ деня на избора прѣдпочитатъ

да си съдятъ у дома, и, най-много, да излизатъ до кафенето, да узнаятъ какво има, чия глава е стучена, чии ребра сж строшени, кой е арестуванъ и т. н. Наплашени отъ толкова годишни насилнически и кървави избори, такива приятели и не си даватъ смѣтка за всичкото „неприлично“ — за да не кажемъ нѣщо по-вече — на своето поведение, и, безъ да мислятъ, че съ такова едно отказване отъ своето изборително право, тѣ манкиратъ и една своя свѣта гражданска *длъжностъ*, тѣ се държатъ въ своята прѣстжйна *резерва*, та каквото има да става — да става.

Между това, не ще много умъ да се разбере, че полицията и нейнитѣ иайки могатъ да върлуватъ само тогава, когато на изборното мѣсто нѣма достатъченъ брой избиратели, готови да отстаиватъ и пазятъ своитѣ правдини. Двайсетъ — трийсетъ души стражари (максимума, който може да се яви на едно изборно мѣсто), подпомагани отъ толкова още сонджии и метачи, естествено, ще си позволятъ всекакво насилно срѣщъ една оппозиция отъ мирни и безоружни граждани, два, три, или даже петъ пкти многобройни. Но ако тѣзи послѣднитѣ се явятъ въ едно подавяюще количество, прѣвосходяще материалнитѣ сили на властѣта нѣколко *десетини икти*, — иска ли приказка, че никой не ще се осмѣли да ги насили, или да имъ попрѣчи да си упражнятъ правата? Полицията, метачитѣ, пожреникаритѣ, толумбджиитѣ и другия „народъ“ на г. Стоилова сж силни само срѣщъ една слаба, малобройна и малодушна оппозиция, която нѣма ни материалната, на нравствената мощъ да ги сплъни и да наложи своята воля. Но този „народъ“ на да ли ще може да издържи натиска на избирателитѣ, а камо ли да ги бие, когато послѣднитѣ идатъ, не глави да чупятъ и властъ да бравиратъ, а спокойно, мирно и тихо да упражнятъ едно свое право, което никой — абсолютно никой — не може да имъ отнеме. Искали бихме ние да видимъ този полицейски „народъ“ да се одързости да насили волята на 2—3000 души избиратели, каквото число може да се яви на всеко изборно мѣсто! . . . —

Нѣкои приятели мислятъ, че, въ такива случаи, *войската* може да бжде повикана въ помощъ на администрацията, и да разгони и най-многобройната оппозиция, но това възражение на да ли издържа критика, защото войската е войска, а не полиция, и защото войсковитѣ началници, поне въ сегашно врѣме, надѣемъ се, нѣма никога да си позволягъ да биятъ и гонятъ мирнитѣ избиратели, които никому очитѣ не вадятъ.

Ама оппозицията не е толкова многобройна, ще ни кажатъ, щото да може да се яви на изборнитѣ мѣста въ голѣми, внушителни количества, та да се наложи на властѣта и да я тури въ респектъ.

Ние не ще говоримъ тукъ за количественното състояние на оппозицията въ другитѣ изборителни околии на княжеството; но що се касае до нашата, ще кажемъ, безъ да могатъ да ни обвинятъ въ прѣувеличение, че въ нашата околия, тя е достатъчно многобройна, не само да *се бори*, ами и да *събори* „белгийщината“ отъ дъно.

Ама тя била състояла, казватъ, отъ привърженници на различни партии и фракции, които се ядатъ една друга и *не могатъ да се съединятъ* за една обща съвмѣстна борба срѣщъ правителстаото. Това, мислимъ ние, не е вѣрно, и едно близко бждѣще, надѣемъ се, ще оправдае нашитѣ надѣждъ.

Ние си задържаме правото да се повърнемъ още нееднократно върху едно евентуално съглашение на оппозиционнитѣ фракции въ града ни, въ тѣсния кръгъ на една съвмѣстна дѣятелностъ, по прокарване общи тѣхни кандидати за бждѣщи народни прѣдставители, а сега за сега, нека си позволимъ да повторимъ още веднажъ своята увѣренность, че населението отъ града и околията е на наша страна

и че, ако нашитѣ думи бждѣтъ чути и уважени отъ него, побѣдата въ прѣдстоящитѣ — народни, а нѣ полицейски — избори, сигурно ще бжде наша.

Отъ насъ, съвдвателно, ще зависи да побѣдимъ, или да ни побѣдятъ. Само масата на избирателитѣ може да въспрѣ правителството отъ кривия иктъ, по който то е тръгнало, и да му попрѣчи въ неговитѣ прѣстжжни поплъзновения да ограби народнитѣ правдини и свобода.

На урнитѣ, прочее, смѣло и рѣшително. На смѣлитѣ и рѣшителнитѣ и Богъ помага. . .

Малъкъ Фелъетонъ

Исуйте, ругайте, но слушайте:

Ний ви виками: ваши брата сме, обичаме ви, вий ни отговаряте: да, вий сте каиновци. Пятаме ви—защо? Отговаряте ни: защото не искате да се съгласите съ насъ: *да раздѣлимъ по мѣжду си свободата на народа, който злоупотребява тѣзи свобода* и за това трѣбва, спорѣдъ васъ, да бжде обузданъ чрѣзъ *свѣтлимъ друа конституция*, а не като *търновската*. И отъ тамъ произлѣзохъ онѣзи ваши гонения върху насъ въ 1881 год., отъ тамъ това днешно гонение противъ насъ, защитницитѣ на народната свобода, отъ тамъ тѣзи ваши закланвания, тѣзи ваши улични псувни и ругания, които хвъргате върху насъ, съ всичката сила на злобната си ядовита зльчка, въ вашия „*мозгъ гласъ*“ — „Миръ.“ На добръ ви часъ, не ви завидваме.

„Когато народа спи, тогавъ мрѣтъ героитѣ му, както мрѣхъ, когато народа се събуди, тираниитѣ му.“

Народнитѣ тирани сж онѣзи, които грабятъ и убиватъ свободата на народа, всячески, подъ всички форми и видове го ядгтъ и ламгятъ да умъртвятъ правата му, да ги раздѣлятъ по мѣжду си. Нашия народъ да ли се е събудилъ? Отговаряме съ дълбоко съжаление: не се е събудилъ йоще, спи, и то дълбоко спи, защото неговитѣ тирани, неговитѣ свѣщогосители, вий, йоще можете да живѣте, да пжките мѣжду този народъ. Но, пазете се когато се той събуди! Той ще ви изучи въ тѣглилата, която му налагате, ще ви познае въ събуданието си *и ще ви смаже*! Може да забавите съ своето святотатствено искусство това смазание, но то е и за васъ неминуемо. Не се помни въ историята *тъмнината да е разсияла свѣтлината*, — никога! Това е и ще бжде противъ всеки наученъ законъ. Вий носите тъмнината, на която сте синове, носите миналото, тъмнитѣ стари вѣкове на робството, а искате да удавите, да затъмните звѣздитѣ на бждѣщето, сутрѣшната зора, *младото, грядущето*, — свѣтлината на България, нейното бждѣще. Ако побѣдите и сега, *и иаки обтъждѣнии будете, яко съ нами Богъ*; съ насъ е бждѣщето, грядущето, свѣтлината, която прѣска тѣмата, съ насъ е истината, разума, *сраведливостта* на всеко мѣсто и въ всеко врѣме!

Казахте ни; „ще ви стълчеме“. Вѣрваме, защото на ваша страна имате *насилнето, лукавщината, измамата, ловкостта* — *всичкитѣ подземни сили*, които сте излѣзли да прокарвате подъ „моралното влияние“ на своя „ненаписанъ катихизисъ“ съ всичкитѣ *внушителни внушения* на своитѣ органи: административно — полицейски, съдебни, финансови, прокурорски, окръжни, кметски, толумбджийски *всякая всячина*, праздноскитающа се, гладна за хлѣбъ. Давате *този хлѣбъ народенъ* и казвате на тѣзи органи: *за този хлѣбъ трѣбва да убивате брата си, майка си, баща си*. Кои сж тѣзи „спасителни“ ваши органи“, казахме ви ги. На първо мѣсто отъ тѣхъ сж: дубличнитѣ *сили на „вашия моралъ“*, благодарение на които народа теги цѣль осемъ години подъ *стаболовния режимъ*, благодарение на които народа

пшкка и сега подъ вашия двойно-стамболовски режимъ. Рожбитъ ядкътъ дробътъ, утробата на майка си, която ги ражда и кърми.

Примърно назидание за нашето бждще, за нашето подрастающе поколение. Какви примѣри за нашата текуща и бждща история!

Но ние не се отчайваме, а се надѣваме, че, може би, ще сполучите въ своитѣ кроежи, тъмни, лукави и подземни. Да, имате въ помощъ всичкитѣ срѣдства, които сж ви помагали и ще ви помагжтъ да успѣете. Мажете, тѣпчете, но слушайте! Наша длѣжностъ, свѣтя и ненарушима длѣжностъ е, да се боримъ срѣщъ васъ открито, честно и справедливо. Може би, ще пострадаме отъ подземнитѣ ви мѣрки, незнаемъ, но нашитѣ страдания сж биле и ще бжджтъ вашето загивание за туй, защото при всѣка капка пролѣна кръвъ за народа, изниквжтъ стѣркове за отплатание стократно. Това е законъ отъ *началото* до сега и до *конца*. Помнете го и вършете. 17 Ноемврий иде!! Въ този день вий се готвите да докажете, до колко ви е приготвила България, майка ви, да проядете утробата ѝ бързо и безмилостно.

У васъ е паднала надѣждата, която щѣше да бжде най-великата ви сила ако да не бѣше ви сполѣствало отчайванието. Да чакате, да се надѣвате за плодъ отъ добритѣ си дѣла е да чакате слънцето отъ западъ. Нѣмате ги, защото не сте ги имали, не сте ги сѣjali въ миналото. И отъ тукъ иде вашето *отчайвание*, въ което *бъснжете*, тичате мѣжду народа, и пишете на *старитѣ си приятели*, че само *тъмъ се надвжте* да ви поддържатъ *сега*. Тѣзи ваши приятели сж вашата надѣжда, защото нѣмате *млади*, нови приятели, — всичко младо, ново, пьргато, пълно съ прѣсни сили е *не ваше*, чуждо за васъ, и то е бѣгало и трѣба да бѣга отъ васъ. Неможе да се слѣе тъмата съ свѣтлината, студътъ съ топлината, зимата съ лѣтото, Май съ Декемврий, — не!

Мъртвото не може да живѣи. Вий сте осждени отъ врѣмето, отъ вѣкътъ, живота за васъ е загубенъ мѣжду народа, който иска животъ, прогресъ. Земята не сществува вече за васъ, мжно ви е да разберете това, но ви се налага отъ врѣмето да го разберете.

Вий сте облацитѣ, черни, тъмни, грозни, чрѣвъ които хвърляхте и искате да хвърлите върху ни сѣнката си, но слѣдъ васъ стои звѣздата, която е дала и ще ни даде свѣтлината. Ний вѣче глѣдаме тѣзи свѣтлина. Вий сте миналото, ний сме бждщето, пълно съ животъ и енергия.

Миналото не може да иде напредъ, а бждщето да остане назадъ, — не! Неможете измѣни природата.

За да дочакаме свѣтлината, трѣба да прекарамъ мракътъ, тъмнината, която ни налагате съ сила.

ПОДЛИСТНИКЪ

Помогени сме да дадемъ мѣсто на послѣдното, т. е. по-добрѣ, на първото „окржжно“ на демократическата партия, отъ 9-й того, което се получи тѣзи дни въ редакцията ни и върху съдържанието на което ние ще се постараямъ да кажемъ своята дума, въ едно недалечно бждще.

Ето „окржжното“.

На всички ни е прѣсна въ паметьта онази епоха, която съставлява най-мрачната страница въ историята на нашето младо Княжество и на която тури край 18 Май 1894 год. Заграбена отъ шепя хора съ най-сѣмнително достоинство, властта не служеше въ рцѣтѣ имъ за друго, освѣнъ за срѣдство да се държатъ на нея, да удовлетворяватъ съ нейната помощъ своитѣ груби и жестоки инстинкти и да наситятъ своята алчностъ за обогатяване, като не се спираха и прѣдъ най-безчеловѣчитѣ мѣрки за постигание на своитѣ цѣли. Осѣмъ години нарѣдъ народътъ биде третиранъ като една безправна рая, и испита толкова жестоки мжки, гонения и нещастия, щото человѣкъ би могълъ да помисли, че онзи, който бѣ главниятъ дѣецъ на всички тѣзи злини, не е Българинъ. Шпионството, клѣветата и доноси-тъ — отъ една страна, арестуванята, бенията, изгонванята, инквизиторскитѣ изгнания и бѣсилката — отъ друга, бѣха въздигнати въ принципъ, бѣха патриотическитѣ актове на режимътъ. Всичко това

Вий искате да узаконите насилието, да го въведете въ система. Ний искаме правото да влѣзе въ закона, а закона въ дѣло.

Нашата мисль е всекога „напредъ“, а вашата всекога „назадъ“. Ний глѣдаме напредъ, глѣдаме на изтокъ, зората, поникванието, ражданието. Вий гледате „назадъ“ назападъ, тъмнитѣ, мракътъ. Вашето заблудение е нашето свѣствяване, — отъ тука произлиза и съгласието, споразумѣнието ни. Очудва ли ви това? Защо рѣжжжте противъ споразумѣнието, съгласието на хората? Не желаете ли вий, бездни на интригата, не искате ли да има вѣчна крамола мѣжду хората, въ която е билъ и е вашия животъ, вашата надѣжда.

Достоини ученици на своитѣ учители — Метерниховци. Слѣдвайте ги, вървете съ тѣхъ, като слѣпцеца съ тоятата си.

Вашия языкъ въ „Миръ“ проповѣдва намъ нѣкаквѣ си *рай*. Видѣхме го, разбрахме го, Рай е, но единъ рай пѣленъ съ зѣмка отрова, единъ рай гламавъ, фалшивъ. Ний прѣдпочитаме единъ *разуменъ и справедливъ адъ*, да бждемъ едно человѣческо общество уважаемо по всичкитѣ посоки, а не да ни тургате на рѣдътъ съ работния добитѣкъ. Нашата участь не е да носиме всекога, при всѣки изборъ, и прѣдъ всеко чиновническо, или „деребейско“ лице брѣмена. Не! стига вече „партии на протектората и на затлѣствяванието“, стига вече роби на „влиянията“ на „внушенията“, на „симпативитѣ“, стига вече окози на справедливостта и респектъ на „личнитѣ интереси“. Настояваме да искаме, и ще се боримъ мирно, легално, но смѣло и спокойно да истъргниме отъ ногтетѣ ви атрибути-тъ наши, на человѣка, на гражданина, които вий разваляте, раззорявате и удушавате съ мѣрките си.

Да, знаемъ ний, че имате задъ себѣ си за подобни борци и „Черната Джамя“. То е тѣи; мѣжду слѣпитѣ и едноския е царь. Но знаемъ сжщо че имаше и въ Франция Бастилия, и въ Англия — Лондонската Кула, и въ Германия — Спалбергъ, и въ Италия Ескуриалъ, въ Римъ — Св. Ангелъ, — все каменни дупки и гробове, — но тѣ останахъ въ историята за позоръ на тиранитѣ, а не за похвала, както е и ще бжде „Черната Джамя“ въ София.

Прѣстѣжленята, лукавщината, измамата и насилието виняги сж ви помагали да се качвате на власть. Тукъ е именно вашата непоправима, инатска грѣшка, която ви прави хора достойни за окови. Като разглезени и неразбрани дѣца, вий водите борба съ майка си, съ България, борба позорна, низка и злокачествена. Ний водиме и ще водимъ борба срѣщъ васъ, съ силата на разумната свобода, която нѣма на страната си освѣнъ разума и справедливостта.

Може да имате съвѣтъ, но тя е помрачена,

не можаше освѣнъ да окаже деморализующе влияниѣ, — то издигна развалениѣ елементи, разедини истинскитѣ борци за народната свобода и благосъстояние, като прѣмахна всека възможность за тѣхнитѣ взаимни сношения и събирания. Доста е да си припомнимъ въ това отношение картинитѣ, които ни прѣдставяше по онова врѣме всекой кжтъ на нашето ужъ свободно отечество, за да разберемъ всичкитѣ ужасъ на положението и опасността, която висѣше надъ честнитѣ български граждани въ случаетѣ, когато би били съглѣдвани отъ тайнитѣ агенти и шпиони да се събиратъ негдѣ наедно; властолюбцитѣ не виждаха въ тѣзи нѣщѣ друго, освѣнъ устроивание комплоти противъ тѣхъ, а алчността за пари на онази сгань, на която за шпионство се плащаше редовно изъ бюджета, за смѣтка на народниятъ погъ, винаги бѣ готова да услужва въ тази посока. Като си спомнимъ при това и пълното незачитание отъ страна на тогавашнитѣ власти не-прикосновенността на частната корреспонденция, която безцеремонно се растворяше и прочиташе, а често пжти и унищожаваше, — ще разберемъ всичката трудность, въ която бѣха поставени смисленницитѣ на разнитѣ оппозиционни фракция, а въ това число и на нашата партия, въ тѣхнитѣ сношения, толкозъ необходими за поддържание единството помѣжду имъ.

Но, най-сѣгитѣ, търпението на народа се исчерпа; беззаконята и производитѣ достигнаха до крайнитѣ прѣдѣли, и народниятъ гнѣвъ не можеше да не избухна единъ день да ги смаже съ своята мощъ: 18-ий Май 1894 год. бѣ датата, която увѣчна бор-

затлѣла. Въ своята якоглавщина, вий употребявате всички насилия срѣщъ народа, и безъ срамъ и съвѣсть изваждате, че само вий имате патента на *правото*.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

„Новое Время“, въ единъ отъ послѣднитѣ си броеве, донася една корреспонденция отъ Цариградъ, пълна съ ужасни подробности за начина, по който турското правителство се „расправя съ своитѣ прѣстѣжници“, безъ разлика на вѣра и народность. Прѣвждаме тукъ корреспонденцията изцѣло, за да видятъ нашитѣ читатели, какво се върши на брѣговетѣ на Босфора, подъ тиранския режимъ на който пѣшкжтъ още милионѣ наши сънародници. Корреспонденцията носи заглавие „Картинка“ и се длѣжи на перото на г. Духовенкѣй. Ето я:

„Мрѣква, слѣнцието едвамъ е засѣдало и поше позлатава върховетѣ на минаретата; на правителственното пристанище, на Босфора, нѣкаква тѣлна; чува се шумъ на оржжия и звѣнение на окови, тихо говорение, командувание. Между два реда низами, конвоирвани отъ полицейски, по единъ и по двама прѣминуватъ арестанти отъ пристанището въ едно малко военно параходче. Натоварването на живата стока отива бърже, макаръ на прѣвъ поглѣдъ, движенията да се показватъ слаби, вървежа — тихъ; но туй е само на прѣвъ поглѣдъ, а въ сжщностъ всичката работа отива живо, безъ пререкания, безъ недоразумѣния, въ пѣленъ порядѣкъ. Началника извиква имена: Ахмедовитѣ и Фуадовитѣ, безъ да се отзоватъ, млжжжтъ, съ апатични лица, заематъ своитѣ мѣста въ шестинето, и постѣпено пристанището се освобождава отъ арестантитѣ, а хамбара в кувертата на парахода се напълватъ съ тѣхъ. Тукъ сж и арменци, и кюрдѣ, и турци, по голѣмата часть младежи, особено мѣжду турцитѣ се виждатъ много млади лица, часть оковани по рцѣтѣ и по краката, часть оставени на свобода.

Това сж — изселениеитѣ „неспокойни“ елементи на Цариградското население. Арменцитѣ, по думитѣ на турскитѣ полицейски, сж подозрѣватъ въ „несъчувствие“ на турския режимъ, и сж подозрѣватъ твърдѣ основателно, тѣй като „съчувствуюци“ на този режимъ между арменцитѣ е мжно да се нажѣрятъ; кюрдитѣ, разбира се, сж клани и били, но не за това се изселватъ, а поради туй, че въ Илджъ-кюшкѣ сж боятъ, да не би отъ **упражнения** надъ „раята“, тѣ да почнатъ нѣкакъ си да се **упражняватѣ** и надъ правовѣрнитѣ; турцитѣ, или, по-вѣрно, млада-турцитѣ се изселватъ, не за туй че сж ги били и клани, а за „опаснитѣ мечтаня“, които сж се загнѣдвали въ правовѣрнитѣ имъ глави. На Мохамедовитѣ поклонници се разрѣшава да мечтаятъ само за слѣдсмъртнитѣ наслаждения съ гуригѣ, а тѣзъ заблудени овце сж нарушили завѣта на пасивна покорность на сждбата, и отъ невѣрнитѣ гури сж се заразили съ мечтаня да прѣбустроятъ своето земно сщществувание. И ето ги тукъ, събрани въ едно стадо, кюрди, арменци, млада-турци, които се товарятъ на парахода, що трѣба да ги откара по мѣста „не толкозъ“ и „по-вече“ отдалечени.

И ето ги тукъ, на пристанището и на вапора, источникъ фатализмъ изново вѣстѣржествувалъ и надъ озвѣрението на кюрдитѣ, и надъ страданията на християнитѣ, и надъ чалжма на поевропейчениѣ млада-турци.

бата на българскитѣ синове противъ домашнитѣ тиранитѣ, като го сгромоляса веднажъ за винаги.

Като прѣкарваме днесъ прѣлъ умътъ си събитията на оная грозна епоха, ние можемъ съ справедлива гордость да заявимъ, че въ тия тѣжки врѣмена, ако и разстроена, нашата партия достойно си е испълнила длѣгътъ и не е била безучастна зрителка на народнитѣ бѣдствия. Вѣрна на своя девизъ — да освѣтлява пжтъта на народа и да го води къмъ постиганието на завѣтитѣ му идеали, и длѣжко убѣдена, че погубванието на свободата ще да срѣрѣ развитието на страната и ще се отрази гибелно върху нейното бждще, — тя първа запали своитѣ факелъ за да освѣтли безднитѣ, които бѣха знавали да погълнатъ младата ни държавица, и първа повика народътъ на борба, като ободряваше падналиятъ му духъ съ примѣри на гражданско самоотвържение и на беззавѣтна прѣданность къмъ интереситѣ на отечеството.

Прѣслѣдвани съ безпощадна жестокость, ние не отстѣпихме прѣдъ никакви опасности, рѣшени да испълнимъ длѣгътъ си до край. Въ най-труднитѣ врѣмена нашето знаме, чисто и неопятнено, се развѣваше върху арената на политическата борба за правата на народа. Шефътъ на нашата партия не се съедини съ Стамболова да дѣли властта съ него, както направиха други, днесъ властвуюци, които сега се хвалятъ, че тѣ избавили народътъ отъ тиранята; така сжщо той не помисли да напустне отечеството и остави своитѣ партизани сами да се борятъ; напротивъ, той съ другаритѣ си, въ срѣдата на самийтъ народъ, енергически водеше борба-

Ни единъ протестъ, ни една жалба не се чува изъ изселената тълпа; равнодушно и покорно се подчинява тя на командните думи, и съ тѣжа безсъзнателностъ слѣд- ва това стадо подиръ своите водители.

Мракътъ се съжети, настана и на пристанището се запалиха фенеритѣ. Натоварването се свърши. Последни заеха мѣстата си конвойнитѣ войници, съ таквозъ пакъ равнодушно и тѣжо изражение на лицето, както и изселенитѣ. Неволю ти иде на мисль, че тѣ не биха били никакъ очудени, ако утрѣ би заели мѣстата на конвоиремитѣ арестанти. Капитанътъ изкомандува, парахода търгна въ нхъ и скоро се скри въ пощата тъмнина, по направлението къмъ Мраморното море.

Суррѣбията, когато слѣдещо пакъ сияеше съ всичката си красота, и вълнитѣ на Босфора лъчезарно блѣсваха по подножието на мраморнитѣ дворци, малкото военно парактоде пакъ стоеше на пристанището, като се изчистваше послѣ ношния рейсъ и се готвеше за натоварване ново стадо. „Ами гдѣ сж изселенитѣ?“ — попитахъ азъ. „Тѣ сж доставени по назначението си“, — ми отговориха.

Послѣ разказаха, че прѣвъ нощта, на Мраморното море, отъ минаващитѣ кораби чували виковете, стенания, охкания . . .

Незнамъ, до колко е туй истина, но фактъ е, че европейцитѣ въ Цариградъ сега не ядатъ риба. И мѣнь босфорската риба ми е противна — завършва кореспонден- тивна своята дописка, — тя е твърдѣ тлъста“.

Извѣстния английски държавенъ мъжъ и бивши министръ, Съръ Чарльзъ Дилкъ, е произнесълъ миналата недѣля, на едно либерално събрание въ Енфилдъ, една забѣлжителна политическа рѣчь, която е направила голѣма сенсация въ Англия, на дори даже и въ Цариградъ.

Г. Дилкъ е казалъ, че Турция трѣбва да се при- нуди да даде реформи на своитѣ християнски подданици, въ случай, че тя продължава да лѣжи свѣта съ безбройнитѣ си общания, и че практическото изпълнение на извѣстни репресалии, по отношение къмъ Султана, далечъ не прѣдставлява такива затруднения, както това се е струвало до сега. Оратора мисли, че Европа би могла да почне — съ отстъпването Кипръ на Гърция и, ако и това не подѣйствува, да отстъпи на послѣдната подъ рѣдъ и островитѣ Тенедосъ, Лемносъ, Митилена, Хиосъ, Иса- ра, Родосъ и пр., които, както е познато, се населени най-много отъ Грци. . .

Ние се съмнѣваме въ практичноста на тѣзи свѣти, понеже, ако едно европейско съгласие по источнитѣ работи би било тѣй лесно, както се струва г-ну Дилку, то дипломатическитѣ прѣдставители на великитѣ сили, които присѣдствуватъ при турскитѣ звѣрства, отъ двѣ години насамъ, и на които „картинката“, що ние прѣвждаме по- горѣ, е сигурно извѣстна въ още по-ужасни форми, не биха се двоумили да привудятъ Портата да направи потребното, што поне да се обезпечи живота и имота на нейнитѣ злочести подданици.

Нѣкои германски вѣстници, възмутени отъ неотко- лѣнитѣ „раскрития“ на бившия канцлеръ, княза Бисмарка, съобщаватъ като фактъ, че причината, по която за- ворника на Фридрихсруе се е рѣшилъ да тури на такива тѣжки испитни интереситѣ на създадената отъ него германска империя, била утъ, че когато руския Царъ билъ въ Бреславъ, на госте у германския императоръ, и изявилъ желание да посѣти княза Бисмарка, въ неговата резиденция, императоръ Вилхелмъ се билъ въспротивилъ на това

та, като излагаше на опасностъ и самитѣ си животъ.

И така Стамболовъ падна. Оставаше да се прѣ- махне системата въ неговото насилническо управле- ние. Това искаше отвредъ гласътъ на народа, това общаваха и хората, които 18 Май 1894 год. издигна на кърмилото на управлението. За да може тая задача по лесно и по скоро да се тури въ изпълнение, всичкитѣ партии изявиха готовностъ да дѣйствуватъ задружно и еднородно. Нашата партия не направи изключение, макаръ, че нейнитѣ шефъ се държеше още въ затвора, — обстоятелство, което още въ самото начало възбуди подозрѣние. Не само това. Имане и други причини, които ни бѣха дали достаточна основание за да се усѣмнимъ още тогава въ искренността на правителството да изпълни онова, което общаваше. Ние прѣдвиждахме горчи- вото разочарование, което скоро настъпи. Но рано бѣ още за да се открие борбата. Не се измени ни- то половина година, и за всѣкого стана ясно, че Правителството, силно чрѣвъ своето болшинство въ Народното Събрание, добило чрѣвъ искусн) експлоа- тирание на народнитѣ ентузиазъмъ и чрѣвъ насил- ническитѣ сръдства на бившия режимъ, непопра- вимо и закоренѣло въ своята замисль противъ сво- боднитѣ учрѣждения на нашата държава, неспособно да се отзове съ любовъ и симпатия къмъ желанията на народътъ и да влѣзе въ неговитѣ нужди, но въ сж- щото врѣме упорито въ стрѣмленieto си да не испу- ска властятъ, която обстоятелствата бѣха дали въ рацѣтѣ му — е много далечъ отъ всѣко намѣрение да изпълни всичко онова, което тѣй щедро обща- ваше.

желание на своя царственъ гостъ, и по този начинъ напе- сълъ едно крѣвно оскърбление на бившия си прѣвъ свѣт- никъ. Постѣдния, не навикналъ да го оскърбжава който и да е, се разсердилъ отъ поведението на своя „повелителъ“ и, за да компрометира и него, и свѣтницитѣ му прѣдъ о- читѣ на руския Царъ и общественото мнѣние въ Евро- па, рѣшилъ да докаже съ познатитѣ „раскрития“, колко безправствени и ненадѣждна е сегашната германска въ- кашна политика, която ръководи самъ императора. . .

Види се, че послоницата, какво у всѣки мждрецъ и- ма и доста простота, може сѣбно да се примѣни и по от- ношение къмъ бившия желѣзенъ канцлеръ, за когото, прѣ- ди десетина години, когато той стоеше на чело на герман- ската империя, всѣки мислеше противното.

Прѣди нѣколко дена, познатия италиански вѣстникъ, „Tribuna“, бѣ публикувалъ една депеша отъ Абисиния, гдѣто се казваше, че италианскитѣ колониялни войски на- иѣли нѣкаква побѣда надъ „ордитѣ“ на Расъ-Мангаша. Исплашеното отъ тѣзи „орди“ италианско общественно мнѣние, при всичко, че новината говореше за „побѣда“, се бѣ толкова алармираало отъ това неочаквано извѣстие, което прѣдѣщаваше едно скорошно почнување на нови военни дѣйствия въ Африка, што официозния печатъ по- бърза да опровергне новината и, по този начинъ, да успокои разтрепѣванитѣ съотечественици на Гарибальди.

Излиза, обаче, че „нѣма димъ безъ огнь“, и че да- же и да е вѣрно опровержението на италианския прави- телственъ печатъ за „побѣдата“, все пакъ е безпорно, че главнокомандующия на италианскитѣ войски въ Африка, генералъ Балдиссера, се намѣрва лице съ лице прѣдъ ед- на 30000 армия на Расъ-Мангаша, която, спорѣдъ досто- вѣрни свѣдѣния, е централизирана въ околноститѣ на е- зерото Ашанги, т. е. почти на границитѣ на италиански- тѣ колониялни владѣния.

„Какъ война ли ни прѣдстои, и съ каква цѣль“ — пита, по този поводъ, другъ единъ италиански вѣстникъ, „L'Italie“ и отговаря по слѣдния, не твърдѣ лъстенъ за италианското самолюбие начинъ:

„Ние положително нищо не разбираме отъ тази ра- бота, но свѣдѣнията за 30000 Шоанци, натрупани вече въ околноститѣ на Ашанги, ни внушаватъ едно безпокой- ство, което никой не може скри. Ние се научихме, на на- ша — уви — смѣтка, на какво е способна шоанската войска, съ каква вещина тя знае да се мобилизира въ най-дълбо- ка тайна и какъ тя може да се централизира, гдѣто ще, безъ даже да се подозиратъ нейнитѣ движения. Сѣбмаме, прочее, за своя дължностъ да обърнемъ всичкото внима- ние на нашитѣ министри, върху неочакваното извѣстие на в. Tribuna, което, по същество, не съдържа нищо не- правдоподобно.

„Ние искаме да знаемъ, вѣрно ли е това извѣстие или не, и не сме ли изложени още веднѣжъ да видимъ единъ малкъ отрядъ отъ нашата колониялна армия осъденъ на смачкване. Това е то истинската за насъ опасностъ, защото подобни смачквания поддържатъ духа на от- мъщението и продължаванието на войната до безкрайностъ.“

Дѣйствително голѣмъ трѣбва да е страха на цивилизованиитѣ италианци отъ варваритѣ абисинци, за да мо- же да се пише тѣй малодушно въ единъ сериозенъ ита- лиански вѣстникъ. Въ всѣки случай, работата изглѣжда да е опасна, понеже италианското правителство държи тайно своитѣ абисински распорѣждания, и, освѣтъ туй, и ни- какви извѣстия нѣма отъ майора Нераццони, който е нато- варенъ да води прѣговоритѣ за миръ съ негуса Менелика.

Вмѣсто да даде въ новата епоха пълна свобо- да на изборитѣ, то не се посвѣни да употреби то- же полицейскитѣ и военни сили да я потъпчатъ тамъ, гдѣто резултатитѣ общаваха да бждатъ не въ полза на неговитѣ кандидати. Вмѣсто да отмѣни и унищожи стѣснителнитѣ закони и распорѣждания, плодъ на дивъ и неразбранъ политически фанатизъмъ, то прокара нови такива закони и създаде опасни и нигдѣ непримувани способи за прокарване зако- нопроекти въ камарата. Вмѣсто да сирѣ бесполез- ното праховане на държавнитѣ сръдства, то про- дължи и продължава прѣдницата расточителностъ въ общественитѣ разходи. Вмѣсто да се отнесе съ до- вѣрие къмъ народътъ и прѣдставителитѣ му и да имъ даде просторъ да направляватъ политиката на държавата, съгласно съ трайнитѣ негови интереси, то провъзгласи отъ трибуната на Народното Събра- ние принципътъ на личното управление и министер- ската отговорностъ само прѣдъ Князътъ. За да на- ложи тая лична на министритѣ, или на Короната по- литика върху страната, то не се стѣсни да прибѣг- не къмъ административнитѣ натиски и производи на бившия режимъ, даже къмъ съдѣйствието на него- витѣ орждия и шпиони.

Излизно е тукъ да изброяваме всичкото про- тиворѣчие между думитѣ и дѣлата на сегашното пра- вителство, защото събитията сж скорошни, фактове- тѣ прѣсни, и всѣкий може да ги оцѣни; стига да припомнимъ тукъ, че до скоро най-виднитѣ членове на това правителство, което дойде на властъ въ и- мето на свободата и на потъпканитѣ права на на- родътъ, бѣха и най-виднитѣ членове отъ кабинетътъ

Има пакъ да патягъ нѣщо злочеститѣ италианск войски. . .

ВЖТРЕШНА ХРОНИКА.

— Писатъ ни отъ Варна, че тамошитѣ по-видни политически и обществени дѣйци сж направили завчера една колкото хубава, толкова и сърдечна срѣща на г. П. Каравелова, който е пристигналъ тамъ съ парахода „Бъл- гария“, идящъ отъ Бургастъ.

Г. Каравеловъ е направилъ най-добро впечатлѣние на Варненскитѣ граждани, съ мнозина отъ които се е срѣ- щналъ и приказвалъ по прѣдстоящитѣ избори. Върѣки распространемитѣ слухове, той не само не е говорилъ нищо противъ едно съвмѣстно дѣйствие на либералнитѣ фракции по изборитѣ, но, напротивъ, се е произнесълъ въ полза на такова едно дѣйствование, по единъ най-кatego- риченъ начинъ, и, до колкото можалъ да се научи нашия дописникъ, успѣлъ да докара до едно съгласие почти всич- китѣ опозиционни фракции. Причината, по която г. Ка- равеловъ не подписалъ познатата колективна декларация на другитѣ опозиционни шефове, била, че той не искалъ да се прѣдава на работата нѣкакъвъ широкъ принципиа- ленъ характеръ, какъто прѣдстоящата борба, имбюща за главна задача защитата на конституцията, очевидно, нѣма, а да се постави всичко на една строга практическа почва, насо- чена къмъ побъркване на „белгийцитѣ“ да прокаратъ въ IX-то обикновено народно събрание исключително свои хора и то отъ категорията на токо — що растураното г. Стои- лово мнозинство. Г. Каравеловъ е нѣмалъ никакви свои кандидати, а се е старалъ да прокара прѣдъ приятелитѣ си кандидатуритѣ на мѣстия, познати, честни и неопытени хора, отъ които партии и фракции и да сж тѣ.

Г. Каравеловъ е билъ на госте у единъ виденъ Вар- ненски търговецъ и отдавнашенъ свой приятель, г. А. Поповъ.

Слѣдъ едно два дневно прѣстожание въ Варна, г. Каравеловъ е заминалъ на 31-й Октомври за Шуменъ, отъ гдѣто мислелъ да посѣти Ески Джумая и Разградъ.

Съжѣлваме, че мѣстото не ни позволява да помѣ- тимъ цѣлата кореспонденция на нашия варненски допи- сникъ, но се надѣемъ, че сжщността на писмото му е прѣ- дадена вѣрно и че той ще ни извини за неволното невнимане.

— Г. Ив. Вѣлиновъ, главния редакторъ на нашия вѣстникъ, който бѣ ходилъ въ Варна да се види съ г. Каравелова, се завърна въ града ни.

По молбата на мнозина свои руссенски приятели, г. П. Каравеловъ, който, прѣдъ видъ на дългото още пъту- ванье, което му прѣдстои по България, до законодателни- тѣ избори, е билъ рѣшенъ да не се отбива въ Руссе, — се е съгласилъ вече да посѣти за едно кратко врѣме и нашия градъ. Пристигнатието на г. Каравелова тукъ се очаква къдѣ 5—6 число на този мѣсець.

— При всичко, че отъ нѣкое врѣме насамъ, прави- телствениитѣ хора распространяватъ слухове за появява- нието на нѣкой тѣхонъ вѣстникъ въ града ни, — такъвъ не се е появилъ и до днѣсь, макаръ че до изборитѣ оста- наха само двѣ недѣли. Вижда се, че, като иматъ полиция пожарникари, метачи и градски агенти, на „белгийцитѣ“ въ Руссе не имъ е потребенъ никакъвъ вѣстникъ, който съ слово да убѣждава хората да гласуватъ за тѣхнитѣ кан- дидати. Доста имъ сж другитѣ сръдства, съ които располитатъ, и които, въ смислъ на ефективностъ, може

на Стамболова, и че въ това си качество тѣ сж би- ли и главнитѣ негови съучастници въ най-грознитѣ дни на грозното негово управление. Това обстоятел- ство, заедно съ проявениитѣ наклонности да бжде без- разборчиво въ сръдствата употребявани за да се дър- жи на властъ, е достаточна да оправдае недовѣрието, което народътъ може да храни къмъ политиката му, и вътрѣшна и външна, и подозрѣнията, които може да имае относительно намѣренията му въ близ- кото бждѣще, както и върху крайнитѣ цѣли, които гони. Душата на кабинетътъ сж била и сж хората на прѣвратътъ отъ 1881 год., и ние, въ прѣдвидъ новитѣ имъ дѣйствия, не можемъ да има- ме никаква гаранция, че и сега тѣ не заминаватъ и не се домогватъ да осъществятъ ония тѣхни завѣт- ни политически идеали, които се състоятъ въ посте- пенно унищожение, ако не de jure, поне de facto, на свободата и широкитѣ права на народътъ, прѣдвидени въ конституцията.

Въ прѣдвидъ на тая опасностъ, тѣй пагубна за бждѣщето на страната ни и за пълното възста- новление на нормалнитѣ редъ въ държавата, дълж- ностъ е на всѣкий гражданинъ да съедини своитѣ усилия съ усилията на другитѣ, за да се даде задру- женъ и рѣшителенъ отпоръ на тия опасни сръжме- ления на правителството и да се въдвори редовното и нормално дѣйствие на общитѣ закони, въ пълна хармония съ широкитѣ начала на нашиятъ основенъ законъ.

би, сж хиляди пкти по-добри и по-практични отъ **слова** и **вѣстника**.

И иматъ право! Справка: Бѣла-Слатина, Ломъ, Търново, Свищовъ, Плевенъ и прочая, и прочая и прочая — Телеграфиратъ отъ София на **Neue Freue Presse**, че императоръ Францъ Йосифъ подарилъ полковнику Р. Петрову своята фотографическа картичка, съ единъ много ласкателенъ за българския воененъ министръ собственоръченъ подписъ отъ дарителя.

Н. Ц. В. Княза благоволилъ да поблагодари на австрийския императоръ по единъ най-горѣщъ начинъ за отличieto, оказано на неговия съвѣтникъ по военнитѣ работи, въ което отличие той събралъ единъ високъ знакъ на внимание къмъ българската армия.

Ние никога не се чудимъ, гдѣто полковнику Петрову е направенъ такъвъ важенъ и знаменателенъ подарѣкъ отъ страна на **австрийския** монархъ — при всичко, че при май натѣгнатитѣ отношения между воения министръ и Дворца, това си има значението — но се удивляваме, гдѣто официалнитѣ органи не ни съобщаватъ безъ забава радостнитѣ новини отъ подобенъ родъ, а ни каратъ да ги търсимъ изъ чуждитѣ вѣстници.

— Завчера, на 28-й Октомврий, по пкти отъ Цариградъ за Петербургъ, е миналъ прѣзъ София руския посланикъ при двора на Султана, г. Нелидовъ. На столицната гара последния е билъ посрѣщанъ отъ Н. Ц. В. Княза, съ когото ималъ единъ твърдъ продължителенъ разговоръ.

— По желанието на нашето правителство, парижското морско министерство е командирovalo капитанъ-лейтенанта **Моро, за да организира и обучава българската флотилия**. Г. Моро е пристигналъ вече въ София и тѣзи дни се очаквалъ въ Руссе.

— В. „Прогрессъ“ опровергава пустнатото неотдавно известие, че г. К. Карагйозовъ се назначава за секретаръ на българското дипломатическо агенство въ Атина.

Не ще ли се намѣри кой да опровергне и известието за назначението на г. Д. Марковъ за български дипломатически агентинъ въ Цариградъ?

— Читателитѣ ще си припомнятъ, че въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника си, ние станаме отзивъ на слуха, какво по не вниманието, или незнанието на русеския градски лѣкаръ, г. Аргирооду, се е поминала отъ раждания сжпругата на сжгражданина ни, г. Д. Касабова. Въ антрефилето, което помѣстихме по този поводъ, ние нѣмахме прѣдъ видъ да осжбръяваме никого, а искахме да обърнемъ вниманието комуто трѣбва върху едно произшествие отъ чисто-осщественъ характеръ и да прѣдваримъ повтарянето на подобни печални случки.

Вчера се бѣхме научили, че г. Аргирооду няколко не е виноватъ въ станалото, когато отъ другъ источникъ пкъкъ ни съобщиха че причината за смъртъта на г-жа Касабова не е билъ толкова г. Аргирооду, колкото другъ единъ отъ мѣстнитѣ лѣкари. Имамъ на ржка даже и една дописка отъ града по сжщата работа, която дописка, за сега нарочно не печатаме. Ние поканваме г. г. докторитѣ, които сж изслѣждали трупа на покойната родилка да ни явятъ, какъ е въ сжщностъ работата и на какво именно се дължи прѣждеврѣмната смъртъта на една млада жена. Надѣемъ се, че ако и за г. г. лѣкаритѣ, както и за насъ сж сжпли общественитѣ интереси, на които трѣбва да служи и печата, и науката, тѣ ще излѣзатъ да освѣтятъ общественното мнѣние съ подобащата безпристрастность и ще турятъ край на слуховетѣ, що се носятъ изъ града, за причинитѣ на станалата случка

Колонитѣ на вѣстника ни сж на расположението на г. г. докторитѣ. Ще бжде, наистина, печално, ако въ всичката тѣзи работа се криятъ „лични“, „егоистични“ и противо общественни интереси. . . .

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА.

Вѣстникъ „Знаме“ разказва, по думитѣ на самия пострадавши, какъ г. Стопловата полиция, безъ всѣкакво основание и въпрѣки всѣкакъвъ законъ, си е позволила да **интернира** отъ София въ Пловдивъ, а послѣ и въ Враца, единъ въ нищо невиненъ български гражданинъ г. Георги Бойкиновъ, актьоръ въ драматическата трупша „Сълза и Смѣхъ“. Възмутенъ отъ това незаконно поведение, отъ този страшенъ произволъ на столицната полиция, органа на г. Каравелова пита:

„На какво основание М-ра на Вжтр. Работи третира като бездѣлникъ единъ честенъ български гражданинъ, единъ скромненъ служителъ на българското драматическо искусство? Не прѣдполагаме, че просвѣтения министръ счита занятието на единъ актьоръ равно на бездѣлничество, защото за поощрението на такова бездѣлничество се плаща отъ хазната субсидия на трупшата „Сълза и Смѣхъ“, и доводно почетно възнаграждение на единъ отъ правителственитѣ редактори, който е и членъ въ театралнитѣ комитетъ. Тогава — що значи всичкото това? . . . Споредъ насъ, то не означава друго, освѣнъ това, че алетита на г. Стоплова се е разигралъ твърдъ много прѣдъ изборитѣ, и че на г. Бойкинова се е падналъ жребитъ да писната на себе си еждбата на агнето, което се срѣщнало съ гладния вълкъ. . . „Мжтишь, не мжтишь ще те ямъ“.

Сега разбираме ние, защо г. Стопловъ, който биде повиканъ на власть ужъ да искорѣни Стамболовщината, а, слѣдователно, и да отгбна незаконнитѣ полицейски **интернирания** на падналия режимъ, — въпрѣки всѣка логика и най-елементарния здравъ смислъ — съ такава настойчивость и искриваше, въ първата сессия на ратурената

камара, да не се отгбнява 27 чл. отъ закона за полицията и да му се даждъ права да произволнички и той, когато пожелае, Ефемерната разлика между „вжгрѣшното убѣждение“ и „моралното влияние“ все повече и повече се изглажда. . . .

Появяването на нашия вѣстникъ, посрѣщаното съ такава радостъ и благопожелания отъ страна на цѣлия почти български перодически печатъ, е влѣ подигнало злчката на платенитѣ редактори около в. „Миръ“, и тѣ, за да оправдаятъ поне до нѣкхдѣ разносикитѣ, що патронитѣ имъ тѣй галатно харчатъ за поддържанieto на нѣколко души гладни и продажни драскачи, — си позволяватъ да гадятъ вѣстника ни и главния му редакторъ по единъ най-неприличенъ, но достоенъ за „епохата“, която тѣ прѣдставляватъ, начинъ. Въместо да кажатъ нѣщо противъ насъ по принципъ, да разлѣдатъ и раскритикуютъ нашитѣ възглѣди по общественитѣ въпроси, на които вѣстника ни е органъ, да оборятъ, ако могатъ, началата, върху които ние градимъ нашитѣ убѣждения и да защитятъ своитѣ „господари“ отъ справедливитѣ упреки, които ние правимъ срѣщъ „белгийското“ имъ управление — редакторитѣ на „Миръ“ тръгнаха да търсятъ безграмотность у насъ, когато патента за това отрицателно литературно достоинствъ е зеть отъ тѣхъ цѣли двѣ години прѣди появяването на нашия вѣстникъ. И знаете ли, гдѣ намѣрватъ нашата **безграмотность**? Мислите, че въ нѣкоя уводна статья, въ нѣкоя антрефила, въ нѣкоя подлистникъ? Далечъ — не! Въ отгбла „**произшествия**“, на който ние **случайно** бѣхме дали мѣсто въ единъ отъ миналитѣ си броеве. . .

Ние пкъкъ ще приведемъ тукъ само нѣколко рѣда отъ **литературния** „Миръ“, и то отъ най- . . . порнографическия му отгблъ, „изъ вѣстницитѣ“, гдѣто се хули нашия органъ, за да видятъ читателитѣ, че ние по . . . безграмотность рѣшително не можемъ да се боримъ съ софийския си официозенъ събратъ:

„Тая недѣля бѣхме щастливи да видимъ ражданието на новъ единъ вѣстникъ, **крѣстенъ „Законность“, отъ Русе**. . .

Могатъ ли ни обясни редакторитѣ на „Миръ“, какво значатъ последнитѣ четири думи отъ цитираната **литературна** фраза, отъ този перлъ на грамотность? Защото излиза, че нашия вѣстникъ е **крѣстенъ „Законность“** не отъ насъ, неговитѣ редактори и стопани, ами отъ града **Русе**, който — нека за това земаатъ белѣжка официознитѣ писачи — *се ише съ дѣв с-та, а не съ едно.*

Що се отнася до **личнитѣ** нападения по адресъ на г. Ив. Бѣлинова (да не забравимъ да споменемъ че името на последния е напечатано въ „Миръ“ два пкти: една пкътъ *Белиновъ*, а другия — *Бѣлиновъ*). Това е все грамотность, не ли?) то, твърдо рѣшени да не се занимаваме съ *лични расаравши*, до когото отъ насъ, или отъ нашитѣ противници, и да се отнасятъ тѣ, — ние ги оставяме безъ всѣкакво внимание.

Кервана ще си върви, колкото щятъ и да . . . ви-
качь срѣщъ него . . . приятелитѣ около „Миръ“

Но не е само това. Сжщия брой на правителственната рептилия ни донася още нѣколко перла отъ **грамотность** и **литература**. Четемъ, напр., въ уводната статья на брой 308 слѣдующия образецъ на българска литературна фраза: „Безъ сжмѣниие, това е ниска игра на Каравелова, който искаше отъ една страна да тури въ симетрия (?) Цанкова съ Грекова и Радославова и по тоя начинъ, като **го** (кого отъ тримата?) компрометира окончателно, да привлече недоволнитѣ **негови** (на кого отъ тримата?) паризани“. . . . Другъ единъ бисеръ отъ грамотность въ сжщата уводна статья: **„Едно само** (както едно?) върху което ще гонскаме тѣхното мнѣние, и (това **ине** е ли) то е прѣлестно?“

Но най-свѣтлия диамантъ отъ „мирска“ литература е, безспорно, заглавието на втория, **„article de fond“** на официозния ни събратъ: **„Въларский Князь, (запечата, а не тире) държавний властелинъ“**. Нищо по-грамотно отъ това, разбира се, не може да бжде. Ами слѣдующата, напр., грамотна и литературна фраза, която се срѣща въ токо що озаглавената статья: **„Тукъ ше поговорилъ на кратко върху правата на Въларский Държавенъ Властелинъ, Князтъ, има власть законодателна и изпълнителна.** Не е ли това „върха на върховетѣ“ въ смислъ на грамотность и литература?

Приятелитѣ отъ „Миръ“, като не могатъ литературно да пишатъ, не знаятъ ли поне да **мълчатъ**? Последнитето е и **ио-литературно** и по- . . . удобно.

Бившия министръ на правосъдието, г. П. Пешевъ, телеграфира на в. „Народни Права“ слѣдната интересна и много **общающа** депеша:

„Полицейския приставъ извъ околията обявява на кметоветѣ, че **правителството забранява избира-
нието ми**“.

Безъ коментарии. . . .

СМЪСЪ.

Единъ господинъ, токо—що обѣдвалъ въ гостилницата, повиква да му донесатъ смѣтката да плати.

Лакея много любезно и извърѣдно скоро донася смѣтката, но суммата на последнята се показва на господина твърдѣ едра.—

„Да не би да си направилъ нѣкоя грѣшка при смѣтанieto“, попитва той лакея.

— „Не, господине“, отговаря смѣло слугата, „всичко е повече отъ вѣрно, понеже азъ, за да избѣгвамъ грѣшкитѣ, имамъ обичай да записвамъ и смѣтамъ всичко по **два ижти**“.

**СКОРО-ПЕЧАТНИЦА,
КНИЖЕНЪ МАГАЗИНЪ И КНИГОВЪЗНИЦА**

**на
ТОДОРЪ ПЕТРОВЪ, ВЪ ГР. РУССЕ**

(Основани отъ 1887 год.)

Улица Полицейска, до Град. Общин. Управление.

Извѣстява се на г. г. търговцитѣ, книжаритѣ, правителствени и общински учрѣждения, както и на русенската почитаема публика, че въ магазинътъ ми сж получени на ново голѣмо количество разни видове канцелярски стоки, като: разни качества и формати книги за писание и печатание, разни мастила, хектографенъ клей, пера, пошвателни книги, моливи, мастилници, шнурове, дрѣжки за пера, звънци, червенъ воскъкъ, линии, ножчета, търговски тевтери, кофирни книги, платнени пликюве, мушамы за маси, книговѣзнически платна, мукави и пр. Поставятъ се и цифритѣ на листоветѣ на разни тефтери, срѣщу едно малко възнаграждение.

Продажба съ най-умѣрени цѣни.

Печатницата и книговѣзницата ми сж снабдени съ добри шрифтове букви и изработвамъ поржкитѣ съ най голѣма бързина, чисто и точно.

На учрѣжденията, които се намиратъ вѣнъ отъ гр. Руссе, поржкитѣ имъ се приематъ и изпълняватъ, ако сж направени съ официално писмо.

За селско-общинскитѣ управления и училища, както винаги, така и тая година, сж приготвени всички нуждни тѣмъ книжа, като: входящи, исходящи дневници, разсилни книги, приказни, протоколни, разни свидѣтелства и въобще всички други книжа.

Независимо, отъ горнето, въ магазинътъ ми се намиратъ за проданъ двѣ печатни машини: едната, **№ 10**, печата на форматъ книга $58/84$ с./м., а другата, американка, форматъ $25/38$ с./м. печата съ кракъ, — двѣ книговѣзнически машини за рѣзание книга и мукави, перфориръ машина, една за поставяние цифри на разни тефтери, разни шрифтове, книговѣзнически и отъ голѣмъ изборъ печатарски букви, малко употребявани и съвършено нови, разни орнаменти отъ цвѣтя, фигури за фактури и книжа, компаси, реглеци, копчета и рамки за стѣгане формитѣ, разни мастила за печатъ: черно, сяньо, зелено, кофирно и пр., клей за валащи; сжщо се намиратъ и цинкографни машини печатающи на $42/58$ с./м, комплектирани, заедно съ мастилата и дѣскитѣ си, и кофирни машини за копиране писма и пр.

Съ почитание:
Т. ПЕТРОВЪ.